Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

LAURA
HARTTE

Puls în alb și negru

VOLUMUL 1

Libris
EDITORIAL
Brașov 2020

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Noah

Trăiesc. Mor. Și mă doare!

Fiecare clipă din viața mea pare a fi mereu ultima. Mă sufoc. Plămânii îmi ard. Lacrimile îmi inundă și ultima fărâmă de suflet. Adevărul e că mor. Cad în genunchi și încerc să adun cioburile. Sunt blocat într-o lume de orbi și eu sunt surd. Ei vorbesc despre ce aud, iar eu despre ce văd și cumva contradicțiile astea mi se sparg mie în cap. Mor în mijlocul mulțimii și nimeni nu vede asta.

Urăsc lumina, dar mi-e frică de întuneric. Iar de fiecare dată când mi-e frică vreau să închid ochii. Îmi vine să urlu, să arunc cu pumnii în stânga și în dreapta. Îmi vine să fug, dar ceva mă ține captiv în orașul ăsta nenorocit. I-am invidiat pe cei care au avut curajul să plece, pe cei care și-au cruțat propriul destin și asta pentru că ei aveau de ales. Eu n-am. Sunt legat de un oraș care mi-a furat și ultima picătură de umanitate. Sunt legat de o familie destrămată. Sunt legat de un tată pe care îl urăsc mai mult decât orice. Îl urăsc pentru că atunci când îl privesc, mă văd *pe mine.*

Aceiași ochi negri în care iadul pare să-și fi revărsat negura. Același păr des, negru ca abanosul, ce ar face geloasă și cea mai întunecată noapte. Același zâmbet fermecător, al naibii de perfect.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Și aceeași aroganță transmisă prin toți porii. Același monstru ascuns în spatele unei măști frumoase!

Victor Mayhem[1] a știut dintotdeauna să atragă priviri, iar în seara asta nu face excepție. Mi-am petrecut ultimele douăzeci de minute analizându-i comportamentul și acum înțeleg de ce lumea îl crede un om perfect. *E un actor bun.* Dacă ar ști să joace și rolul de tată atât de bine, viața mea ar fi un rai. Dar adevărul e că nu sunt decât un bilet necâștigător de care el încearcă să scape.

Sunt un ratat, o rușine, un nimic. Și toate astea într-o zi bună.

Opresc unul dintre chelneri și îmi iau un pahar de whiskey. Lichidul chihlimbariu îmbracă paharul de cristal într-o mantie de mătase rece. Din celălalt colț al camerei, privirea tatălui meu îmi îngheață sângele în vene. Dau paharul pe gât dintr-o singură înghițitură și simt cum tot corpul îmi e cuprins de euforie. Sala de bal e plină ochi cu investitori – ceasul tipului din dreapta mea ar putea hrăni cinci copii pentru tot restul anului. Arunc o privire în partea stângă – gulerul din blană naturală de zibelină, ce îmbracă gâtul unei blonde însoțite de unul care pare a-i fi tată, ar putea să salveze viața puștiului bolnav de cancer despre care am citit azi dimineață în ziarul local. Izbucnesc dezgustat. Asta e lumea în care el încearcă să mă facă să mă integrez.

— Noah!

Instinctiv, îmi îndrept spatele. Simt cum masca începe să-mi topească pielea. Orice urmă de sentiment de pe chipul meu dispare.

Sunetul tocurilor ei devine și mai evident cu cât se apropie de colțul întunecat în care am ales să-mi petrec restul serii. Anna,

1. Mayhem /ˈmeɪhɛm/ - violență extremă, haos.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

mama mea vitregă, eclipsează pe toată lumea cu rochia de un roșu *ponceau*. La gât îi strălucește un șirag de perle naturale care a costat o avere. Îmi zâmbește. Eu încă pot simți urmele alcoolului. Înghit în sec și îmi ridic privirea spre ea.

— Trebuie să mergi pe scenă.

Îmi spune asta de parcă toată afacerea depinde de mine. Când, de fapt, sunt doar o marionetă care trebuie să înșire câteva minciuni unor străini.

Acum două săptămâni, când am aflat că va trebui să țin un discurs la dineul organizat de *Mayhem Industries* pentru demolarea hotelului *Lux*[1], am râs. Am râs pentru că nu aveam să susțin niciodată demolarea unui monument arhitectural de o asemenea anvergură. Am râs pentru că știam că aveam să spun exact opusul a ceea ce voia tata să spun. Am râs pentru că își semna condamnarea la moarte cu zâmbetul pe buze.

Las paharul gol pe masă și oftez afectat. Anna îmi zâmbește cu căldură și îmi fixează papionul albastru pe care mi l-a oferit cadou mai devreme în seara asta. Pare mândră de mine. *Toată mândria aia se va risipi.*

— Vei fi minunat! mă încurajează cu un glas jos și îmi plasează un sărut pe obraz.

— Întotdeauna sunt! trântesc aprig și mă îndrept spre microfonul așezat cu grijă în mijlocul sălii.

Reflectorul mă orbește.

Lumină.

Vreau să închid ochii.

1. Lumină.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Trag aer în piept și fixez mulțimea. Tata își odihnește leneș un braț pe talia Annei, privindu-mă dur. Toți se așteaptă ca eu să susțin dezvoltarea firmei, să strig în gura mare că petrolul e superior istoriei, că banii nu au miros și origine. Ceva în sufletul meu se strânge.

Ți-o faci cu mâna ta, Noah!

Te aud. Te aud cum te zbați, cum țipi. Și nu știu dacă vreau să-ți mulțumesc sau să-ți pun la îndoială fiecare decizie luată. Nu știu dacă ar trebui să te înțeleg sau să te fac să regreți tot ce ai făcut. Nu știu dacă ar trebui să te accept așa cum ești sau dacă ar trebui să scap de tine. Adevărul e că nu știu! Stau zile întregi ascultându-te. Plângi, de cele mai multe ori. Uneori țipi și eu mă prefac că nu te aud, mă prefac că nu ești captiv în interiorul meu și îmi sfâșii carnea. Mă prefac că nu mă îndemni spre întuneric. Te cerți! Te cerți cu mine, cu tine, cu el. Și acum mă conduci direct spre eșec, iar eu te urmez orbește.

Fixez microfonul la nivelul buzelor și zâmbesc. *Oare și în ochii lor sunt tot o replică de-a tatei?*

— Bună seara! încep calm, cântărindu-mi cuvintele. Piața petrolieră a fost și este una dintre cele mai mari din lume, atât de mare încât nu se poate spune cu exactitate suma pe care afacerile cu petrol o înregistrează. Dar eu vă pot destăinui faptul că Rusia, unul dintre cei mai mari exportatori ai lumii, pierde două miliarde de dolari la fiecare variație de preț a unui baril.

Tata zâmbește mândru. *Nu încă, tată. Nu sunt decât la început.*

— Afacerile noastre petroliere finanțează nu doar economia locală, ci și pe cea națională, alimentând conturile a milioane de

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

americani. Putem spune, așadar, că petrolul e pentru umanitate ceea ce sângele este pentru orice organism viu. Petrolul e *aurul negru* pe care firma tatălui meu are grijă să-l furnizeze către dumneavoastră.

Sala este scufundată într-un ropot de aplauze care mă face să zâmbesc. Dacă nu l-aș cunoaște, aș jura că ochii tatei sunt înecați în lacrimi. Le-am spus ce vor să audă, acum e rândul meu să aud ce vreau.

— Dar, reiau atunci când aplauzele au încetat, în societatea de astăzi axată pe principii atât de pragmatice, poate că nu este ușor de depistat ce rol are, mai concret, istoria. Poate nici nu există finalități practice. Hotelul *Lux* a fost construit în timpul Primului Război Mondial, un loc de referință pentru personalitățile vremii, un monument arhitectural de o profundă valoare culturală și socială. Un loc numit *acasă* de milioanele de oameni care i-au trecut pragul. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, din cauza extragerilor de petrol ilegale, aripa stângă a hotelului s-a prăbușit.

Câteva persoane mă aprobă tăcut. Tata e alb ca varul și își strânge buzele a dezaprobare. Ceva în mine se trezește la viață și, pentru prima dată după mult timp, mă simt viu.

— Arhitecții au petrecut ani pentru a proiecta hotelul pe care acum doriți să-l demolați. Stilul *rococo* ce inundă fiecare părticică a clădirii emană rafinament european, fiind totodată singura construcție de pe Coasta de Vest care se poate mândri cu acest fapt. Această clădire e nucleul orașului nostru și merită să fie considerată monument istoric. Pentru că *Lux* nu e doar al vostru,

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

al oamenilor de afaceri care vânează profitul, *Lux* este al nostru, al tuturor oamenilor din Silver Gardens, și avem dreptul să ne bucurăm de el.

Mulțimea mă aplaudă în picioare. Câteva mese rămân, însă, tăcute contemplând. Rostesc mulțumirile de rigoare și mă îndepărtez de lumina ce mi-a rănit retina în ultimele minute.

Asemeni unui taur, tata se îndreaptă spre mine plin de nervi. Mă trage brusc pe holul restaurantului, iar zumzetul șoaptelor e adus la tăcere. Își încleștează maxilarul și vena de pe frunte pare că-i va exploda. Respiră greu. Pieptul îi urcă și coboară într-o încercare eșuată de a se calma. Nu spune nimic. Vocea joasă a *MC*[1]-ului sparge liniștea holului:

— *Brrr*! Piele de găină! Trebuie să-i mulțumim lui Noah Mayhem pentru frumoasa lecție de istorie.

Șoaptele mulțimii încetează.

— Și eu care credeam că tipii bogați sunt doar frumoși, adaugă râzând, iar publicul pare să uite ce tocmai am spus.

Tata continuă să mă privească fix în timp ce manifestul meu e transformat în cenușă. Tace și știu că asta e mai rău decât dacă mi-ar spune ceva. Ultima dată când a fost atât de tăcut aproape a omorât-o pe mama în bătaie. Aveam șapte ani, eram ascuns sub masa din bucătărie și tot ce puteam auzi erau suspinele mamei ce zăcea plină de sânge la pământ în timp ce el continua să o

1. Maestrul de ceremonii (folosit foarte frecvent sub forma prescurtată MC sub influența expresiei din limba engleză Master of Ceremonies) este persoana indicată prin protocol să organizeze desfășurarea unei ceremonii sau gazda unui eveniment scenic sau al unui spectacol similar. De obicei, maestrul de ceremonii (MC-ul) prezintă interpreții, vorbește către audiență și întreține atmosfera, frecvent prin utilizarea de glume sau anecdote.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți
lovească. Închid ochii strâns. Îi deschid, apoi, treptat, încercând să scap din coşmarul în care m-am scufundat.

— Cum ai putut? izbucnește într-un râs batjocoritor, privindu-mă fix.

— Destul de bine pentru tine, *tati*? răspund calm, deşi simt cum aerul îmi părăseşte plămânii.

— Eşti un dobitoc! scuipă cu ură. Aproape ai ruinat totul. Totul! Țipătul lui mă face să mă încrunt. Ca de obicei, eu trebuie să curăț rahatul pe care îl faci tu. Eşti un nimic! Un nimic la fel ca maică-ta!

Ultima barieră cade. Animalul e liber. Îi înfig mâna în gât și îl izbesc de peretele tare al clădirii. Bătrânul icneşte dureros, într-un amestec de uimire și dezgust. Apoi îşi arcuieşte buzele într-un zâmbet arogant pe care îmi doresc atât de mult să îl şterg de pe fața pământului.

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti de mama! îl ameninț printre dinți. Ai distrus-o, nenorocitule! Ai luat un înger și l-ai distrus! îi trântesc în timp ce strânsoarea mâinii mele se adânceşte în jurul gâtului său.

— Îngerii sunt făcuți să cadă, îmi răspunde senin. Dă-mi drumul, Noah! Amândoi știm că nu eşti în stare să-ți omori tatăl. E prea josnic chiar și pentru tine.

Îi dau drumul ca ars cu ceară. Nu cade la pământ aşa cum m-aş fi aşteptat. Se ține drept, mândru, cu bărbia-i ascuțită fixându-mă. Văd pumnul ce se îndreaptă spre mine, dar nu mă mişc, simt cum falca îmi paralizează imediat, iar gustul metalic al sângelui îmi împroaşcă gura. Vreau să-l lovesc, vreau să-l fac să plătească pentru fiecare

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

lacrimă pe care a vărsat-o mama, pentru fiecare dată când m-a umilit. Vreau să-l distrug. Dar îmi înfrâng mândria. Simt nevoia să scuip, dar îmi înghit durerea picătură cu picătură.

— Drăguț spectacol ai făcut acolo, recunosc. Dar nu mi-ai demonstrat decât că nu ești demn să-mi porți numele.

Rămâne tăcut pentru câteva secunde, după care continuă:

— Nu ești altceva decât o dezamăgire. Dispari din fața mea!

Îmi păstrez postura mândră până când ușile mari din lemn se închid în spatele lui. Îmi smulg papionul de la gât și îmi arunc butonii pe treptele de la ieșire. Odată ce plămânii îmi sunt încărcați cu aerul rece de vară târzie, simt cum cerul se prăbușește.

Sângele îmi fierbe în vene. Izbesc clădirea cu putere, iar brațul îmi paralizează. Câteva bucățele de tencuială se desprind din perete și îmi cad pe pantofii negri. Plâng. E pentru prima dată când plâng în ultimii treisprezece ani. Nu e prima promisiune pe care mi-o încalc, dar cumva mă doare cel mai tare. Mi-am promis că nu voi mai plânge niciodată, mi-am promis că, fiind bărbat, voi schimba lumea, mi-am promis că voi scăpa de viața asta. Cel mai important, mi-am promis că nu voi avea sentimente, bărbații nu sunt făcuți să aibă emoții.

— La dracu'! șuier printre dinți în timp ce lovesc peretele sistematic.

Pumnul îmi e plin de sânge, iar lacrimile îmi inundă fața. Cad la pământ încercând să-mi controlez ieșirile. Praful se ridică în jurul meu, mă înec. Din restaurant îl aud pe tata curățând mizeria pe care am lăsat-o în urmă. Mulțimea aclamă extaziată. Nu am reușit să fiu perfect nici în seara asta. Am dat greș din nou în a-mi

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

juca rolul și nu pot fi o mai mare dezamăgire pentru el decât sunt deja.

Izbucnesc într-un râs isteric, gândindu-mă la imaginea pe care o eman – îmbrăcat de gală, întins pe o alee oarecare, plâns și cu pumnii plini de sânge. Râd din toată inima, din inima pe care susțin atât de sus și tare că nu o am. Râd, deși pe obraji lacrimile continuă să curgă. O mașină frânează undeva în depărtare. Vreau să mă ridic, dar mă prăbușesc din nou.

Oftez, într-o încercare disperată de a-mi recăpăta masca ce mă ține în viață, dar bestia a ieșit la joacă și eu sunt incapabil să o controlez. Scotocesc în buzunarele pantalonilor și îmi scot pachetul de țigări. Trag de parcă asta mi-ar da viață. Plămânii mi se inundă cu fumul negru, iar creierul mi se golește. Din restaurant se aude o melodie lentă. Inconștient, încep să-mi mișc capul pe acordurile fine ale viorii.

Aici, în mijlocul unei alei prăfuite, pentru a mia oară, îmi lipesc sufletul cu lacrimi.

Pentru a mia oară o inimă se vindecă.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Collene

Palmele îmi transpiră. Nu pot respira. Sala de bal este încărcată cu oameni. Mă simt ca un pitic într-o țară a uriașilor. Pentru prima dată în viața mea cred că o să leșin. Încerc să îmi păstrez echilibrul în timp ce mă îndrept spre masa muzicienilor. Tyler îmi zâmbește relaxat. Mă străduiesc să-i întorc gestul, dar nu reușesc decât să mă strâmb. Trag aer adânc în piept și îmi analizez publicul. Adevărul e că nu am mai cântat niciodată în fața unei asemenea mulțimi.

Privindu-i, îmi dau seama că momentul ăsta e decisiv. Aici, acum, îmi încep cariera sau o ucid din fașă. Salonul e scufundat în șoapte, iar parfumul scump mă îneacă. Diamantele, rochiile de câteva mii de dolari, ceasurile scumpe, toate sunt la ordinea zilei. Îmi masez ușor tâmplele privind pianul din colțul opus – Clay cântă cu ochii închiși și muzica pare să-i fi preluat controlul fiecărei celule. Tyler îl acompaniază la violoncel. Îmi zâmbește din nou, iar de data asta reușesc să-i răspund cu sinceritate.

Îmi sprijin coatele de masă și ochii îmi rămân ațintiți spre Victor Mayhem care domină sala. Fiecare gest al lui pare să spună: *Pentru următoarele ore sunteți ai mei!* Mă salută printr-o înclinare a capului pe care abia o observ. Îi repet gestul în oglindă și expir ușurată.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Trebuie să-i arăt că a făcut alegerea corectă atunci când a decis ca eu să cânt la evenimentele organizate de el. În urma concursului de talente desfășurat de Academia de Muzică, mi-a spus cât de impresionat a fost de pasiunea pe care o pun în fiecare notă. Pasiune îmbinată cu mii de ore de muncă. Mi-a spus că el caută perfecțiunea și că eu aș putea să o ating. Așa că iată-mă aici. Înconjurată de străini și simțindu-mă ca într-o antiteză prost construită.

— Și acum – vocea *MC*-ului îmi întrerupe gândurile – să-l primim pe scenă pe cel care reprezintă viitorul *Mayhem Industries*, Noah Mayhem!

Mulțimea izbucnește în aplauze, dar scena rămâne goală. O femeie îmbrăcată cu o rochie roșie, ce atinge pământul, se dezlipește ușor de brațul domnului Mayhem. Piciorul drept îi iese obraznic prin deschizătura rochiei, iar la gât șiragul de perle strălucește asemeni lunii în nopțile senine. Părul de aur îi curge în valuri pe spatele gol și mersul îi este controlat. Se oprește în fața unui tip ascuns în colțul opus al camerei. Brunetul ține în mână un pahar gol pe care îl trântește pe masă. O privește indiferent, ținându-și buzele lipite într-o linie dreaptă și mi-e greu să-mi dau seama dacă spune sau nu ceva. Tânăra femeie îi zâmbește și îi așază cu dragoste papionul pe care îl poartă la gât.

Mă crispez. Chipul lui pare de lut. E rece și lipsit de viață.

Primește sărutul femeii pe obraz cu dezgust și se dezlipește de zidul de piatră. Ajunge pe scenă și strânge mâna maestrului de ceremonii. Închide ochii strâns pentru o fracțiune de secundă, iar când îi deschide, în ei nu mai e nimic. Zâmbește și, deși orice orb

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

și-ar putea da seama de falsitatea gestului, singurul lucru la care mă pot gândi este că nu am mai văzut niciodată un zâmbet ca ăsta.

Costumul închis la culoare i se așază perfect pe umerii lați, ochii negri îi sunt umbriți de gene lungi, iar părul de culoarea cărbunelui îi este așezat cu grijă. O urmă de barbă îi înăsprește trăsăturile parcă sculptate. Își mușcă ușor buzele înainte să înceapă.

— Bună seara! spune el, iar eu rămân surprinsă de tonul cald al vocii lui.

Privește mulțimea cu capul sus. Are o postură mândră și pare stăpân pe situație. Cu piciorul bate în podea de parcă și-ar ține ritmul propriei inimi. Maxilarul i se încleștează în așteptarea reacției publicului. Când aplauzele încetează, un alt zâmbet îi luminează fața.

— Dar... adaugă și toată sala îngheață.

Serios, își continuă jocul printre săgeți. Castelul de nisip pe care l-a construit cu câteva secunde în urmă este pus la pământ. Tatăl lui arată de parcă ar fi văzut o stafie. Noah își continuă discursul cu calm, fiecare cuvânt al lui pare gândit special pentru seara asta. Cu un ton grav atrage atenția auditoriului, smulgând câteva reacții.

Analizând fiecare cuvânt ce pare să mă lovească în creștetul capului, realizez că mi-e imposibil să nu-i dau dreptate. Închid ochii și imaginea tatei îmi întunecă mintea. Obișnuia să mă ducă să văd hotelul ăsta. Îmi amintesc cât de uimită am fost prima dată când am văzut clădirea. Mă simțeam ca o prințesă într-un basm, de parcă tata îmi oferise propriul castel. Și acum, când Noah insistă

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți
asupra arhitecturii, mă simt de parcă tata îmi descrie din nou, cu grijă, fiecare detaliu.

Știam că Victor Mayhem vrea să-l dărâme. Dar după o noapte de plâns, în care am simțit că îmi iau rămas-bun de la tata pentru a doua oară, m-am obișnuit cu gândul sumbru că nu o să mai am partea asta din părintele meu.

Fiul lui vorbește acum despre păstrarea hotelului. Și, judecând după reacția violentă a tatălui său, care pare să mai aibă puțin până la combustie spontană, cu siguranță nu știa despre surpriza pregătită de *viitorul Mayhem Industries*.

Noah își încheie discursul la fel cum l-a început. Calm, calculat, sigur pe el.

— Mulțumesc! face o plecăciune și se îndreaptă spre tatăl său.

Bărbatul îi spune ceva printre dinți, dar el nu pare afectat. Îi zâmbește și îl urmează pe hol.

— Collene, e rândul tău! îmi atrage atenția Tyler.

Simt cum inima începe să-mi bată puternic, iar picioarele să-mi tremure în timp ce pășesc pe scenă.

Vioara este deja în mâinile mele, dar nu mă pot gândi decât la ochii ăia negri. *Mi-aș dori să-l ajut*, gândesc în timp ce arcușul atinge pentru prima dată coardele. Mirosul lemnului lăcuit îmi inundă nările, iar sufletul mi se încarcă odată cu notele înalte care se răspândesc în toată sala.

Acum sunt doar eu, vioara mea *și... tata*.